

Hledání bažantů na Tchaj-wanu

Stuart Wilson

V roce 1906 britský ornitolog Walter Goodfellow během sběratelské cesty v horách Tchaj-wanu, viděl u svých nosičů na klobouku dvě dlouhá ocasní pera. To vedlo k objevení bažanta mikádo o 44 let později, než byl objeven jiný endemický druh z Tchaj-wanu – bažant sedlatý.

V dubnu 2013 jsem se rozhodl, že budu následovat stopy Goodfellowa a hledat nádherné tchaj-wanské bažanty.

Sněžné hory v centrálním Tchaj-wanu se zvedají do výšky nad 3700 m n. m. Na horské cestě z Taichungu leží krásná rezervace Da Xue Shan, která je domovem čtyř druhů hrabavých. Kur bambusový (*Bambusicola thoracica sonorivox*), vzácná endemická koroptev tchaj-wanská (*Arborophila crudigularis*), bažant sedlatý (*Lophura swinhoii*) a bažant mikádo (*Syrnaticus mikado*).

Protože jsem měl pouze několik dní, využil jsem horského ubytování v Anmanshan, což mi umožnilo pátrat po bažantech za rozednění a stmívání, tedy v době kdy jsou nejaktivnější.

Při zdolávání horské cesty prvních 40 km vede skrz listnaté lesy, teoreticky místo výskytu bažanta sedlatého. Po 40 km se setkáte s jehličnatými lesy, které tvoří velkolepé cypřišky (*Chamaecyparis taiwanensis*) a jedle ojínné (*Abies concolor*), toto prostředí preferuje bažant mikádo.

Blízko značky 35. km v asi 1800 m. n. m na cestě Da Xue Shan je pěší stezka. Ta vede přes vlhký les bambusu a stromových kapradin posetý balvany ze starých lavin. To je primární prostředí výskytu bažanta sedlatého.

Svůj průzkum jsem začal v 10:00. Kráčel jsem pouhých 10 minut, když jsem zpozoroval pohyb na jedné straně stezky. Nebyl to bažant, ale koroptev tchaj-wanská – tiše se dorozumívající pár. To bylo nadějně. Četl jsem, že koroptve se často živí ve společnosti bažantů sedlatých a využívají rozhrabaného listového opadu. A opravdu se knížky nepletly, protože ve chvíli kdy jsem pozoroval koroptve, jak se ztrácí v bambusovém podrostu, přímo přede mnou si to vykračoval kohout bažanta sedlatého. Ulétnout se nepokusil, ale uniknul do podrostu a zmizel v řídkém vzduchu. Chvilku potom udělala slepice to samé. Nakonec se ukázalo, že to byla jediná slepice, kterou jsem za celou cestu viděl. Což ovšem není žádné překvapení, protože slepice má mnohem nenápadnější zbarvení než kohout a protože to bylo v pozdním dubnu, předpokládám, že většina slepic seděla na vejcích.

S fotografiemi bažanta sedlatého v kapse jsem se rozhodl koncentrovat na bažanta mikádo. Da Xue Shan cesta končí po 50 km v nadmořské výšce přes 3 000 m, terén je zde strmý se zrádnými roklemi a tyčícími se zalesněnými útesy. Když k tomu přidáte hustý podrost travin a bambusu brzy pochopíte, proč zůstal neobjeven tak dlouho. Procházel jsem stezky dvě hodiny bez jakékoliv známky Goodfellowa cenného objevu.

Očividně jsem potřeboval novou strategii. Vyzkoušel jsem pomalou jízdu po lesní silnici, ale marně. Přesl jsem ze zóny jehličnatých lesů do lesů listnatých, když jsem uprostřed cesty objevil kohouta bažanta sedlatého. Pořídil jsem několik snímků a nahrál asi minutu videa, než bez spěchu v ubývajícím světle zmizel v lesní svatyni.

Příští ráno jsem se vrátil ke stezce na 50. km a prozkoumal starou dopravní cestu. Bažanti zde nebyli, zato při mém příchodu mizelo mnoho kurů bambusových zpět do lesa. Za méně než 24 hodin jsem tak viděl již třetí druh hřabavých. Na konci stezky jsem objevil bažanta, nebyl to bažant mikádo, ale další kohout bažanta sedlatého. V nadmořské výšce 3000 m byl tento pták asi o 600 m výše, než uvádí literatura. Očividně sdílel stejné prostředí, jako bažant mikádo, protože když jsem se vracel k autu, táhnul přes cestu pěkný kohout. Bylo to nejkratší setkání, ale přinejmenším jsem věděl, že zde jsou.

Pozoroval jsem dva další nedospělé bažanty sedlaté v okolí ubytovny, což dohromady znamenalo 6 různých pozorovaných ptáků za celou cestu. Cílem výpravy byl ale bažant mikádo a nakonec se mi poštěstilo, když se v čase oběda objevil místní ornitolog. Viděl bažanty mikádo na minulé procházce a na mapě mi ukázal pár nadějných míst. Za soumraku jsem se přemístil na paseku blízko 42. km silnice a s dobrým výhledem se ukryl do křoví. Nečekal jsem dlouho, když se z lesa vynořil kohout bažanta mikádo a došel až doprostřed paseky. Když se zabral do krmení kořinky místních bylin, doplazil jsem se blíž a po 45 minut jsem ho natáčel. V jednu chvíli přišel přímo před objektiv mojí kamery, méně než jeden metr ode mne, skoro jsem nedýchal. Nádherný kohout s krásným zbarvením kohouta v toku, podstatně modřejší, lesklejší a s mnohem delšími ocasními pery než jakýkoliv pták, kterého jsem kdy viděl v chovech v lidské péči.

Nepochybně Sněžné hory a jejich neobyčejní endemičtí bažanti stojí za návštěvu.

Z originálu v The International Newsletter of the World Pheasant Association (issue 92) přeložil a upravil pro potřeby WPA CZ-SK Ing. Jiří Mrnka.

Děkuji Stuartu Wilsonovi za laskavé svolení zaslání tohoto překladu všem členům WPA CZ-SK a za možnost vložení tohoto článku na naše webové stránky.